

les Rigsraadet. Wille J, mine Børn! ikke tage den Mad, som vi, Ministeriet, nu hyde Eder, saa kunne I sige Nei, men saa faae I ikke Mad den Dag; det er det, der siges, og det skulde ikke blot siges til Rigsraadet, men ogsaa til Kongen. Jeg vil gjerne indrømme den ærede Rigsdagsmand og de andre Herrer paa hans Side, at jeg aldeles ikke har saadan stor Forstand som de — det indrømmer jeg villigen. Der er et Ordsprog, ja jeg troer endog, det er et tydsk Ordsprog, som siger, at den, Gud giver et Embede, giver han ogsaa Forstand der til; men jeg søler, at, selv om jeg fik et Embede, saa vilde jeg dog aldrig kunne faae saa stor Forstand som den ærede Rigsdagsmand. Jeg indrømmer ligeledes, at dette kan berøve paa en Eiendommelighed hos mig, som den ærede Rigsdagsmand vel vil kalde det, og som han efter den Stilling, han har indtaget, med megen Føie paa sin billedlige Maade kan kalde sygelig. Jeg haaber, at den ærede Rigsdagsmand vil være tilfreds med disse mine Indrømmelser.

Lehrmann: Naar jeg i dette Dieblit for første Gang tillader mig at tage Ordet i denne Sal, da bortviger enhver Betænkelse, ethvert Hensyn for hvad der her bør være os det Vigtigste af Alt, Fædrelandets Velvære og Lykke. Keen og varm, jeg tør yttre det, brænder Fædrelandskjærlighedens Flamme i mit Hjerte; denne skal lyse for mig under min Gjerning, vejlede mig under mine Udtalelser, — og, ligesom den bibringer mig Høiagtelse og Belvillie for enhver Medborger, der med en redelig Villie, efter sin Overbeviisning virker for Fædrelandets Held, om end hans Anskuelser ere nok saa forskellige fra mine: saaledes indgyder den mig det Haab, at ogsaa jeg hos den ærede Forsamling tør vente samme Belvillie, samme Skaansel og Overbærelse.

Det forekommer mig, at der har hvilet et eget uheldigt, unaturligt Tryk paa den nærværende Rigsdag, at dette har viist sig, ligesaa vel hos det høitærede Ministerium, som hos Thingets Medlemmer. Ministeriets frie Virken synes at have været indskrænket ved den Art, det har modtaget fra dets Forgængere, og

Thingets Beslutninger have været indtvungne under de tidligere Rigsdages Vedtagelser og Indrømmelser. Dette gjælder især om de foregaaende Voteringer om Indskrænkningen af Grundloven, og dette gjælder tildeels ogsaa her. Men netop i denne Erkjendelse synes mig at ligge en kraftig Bevæggrund til at komme hinanden imøde med Belvillie, med Oprigtighed og med Tillid, og dette anseer jeg, nu vi ere komne paa et nyt Trin af Sagen, under nærværende Omstændigheder, at være dobbelt nødvendigt, hvis, som vi Alle ønske, noget Gavnligt skal udrettes. Det er paa denne Belvilliens, Oprigtighedens og Tillidens Veie, jeg her agter at indslaae.

Vi kjende nu to Udkast til Love for en Fællesforfatning. Hvilket af dem er det bedste? Da jeg under Forhandlingerne har hørt flere Hentydninger, hvoraf synes at fremgaae, at Meningerne herom ere forskellige, og jeg anseer det af Vigtighed at klare denne Sag først: saa vil jeg hertil yde mit Bidrag; thi naturligvis kan jeg kun fremstille Sagen saaledes, som den efter den fleersidigste Overveielse viser sig for mig. Jeg troer at kunne sammenligne begge disse Lovudkast med to parallelle Floder, der gennemstrømme de forskellige Statsdele, stigende til at bringe en Forbindelse tilveie, og netop heri ligger deres parallelle Lighed; thi forøvrigt synes de mig meget forskellige og at strømme i modsat Retning. Den Første synes mig at have sit Udspring fra Syden, og den naturlige Følge heraf er, at den har medbragt alt for mange absolute Bestanddele, til at den kan behage os Danste, der saa ofte have sølt os styrkede og qvægede ved Frihedens klare Bæld. Den Sidste synes derimod at have sit første Udspring fra selve Frihedsvældet, men netop ved at gennemrinde de mindre frie Landsdele forenes dens oprindeligt rene Vand med flere blandede Partikler, der gjøre Nydelsen heraf mindre heldbringende for det frie og kraftige Folketiv. eller, for at tale uden Lignelse: Forordningen af 26de Juli 1854 synes mig at ville føre flere, absolute Grundsætninger fra Hertugdømmerne tilbage til Danmark, hvilke i de fleste Fællesanliggender ville indskrænke vor Frihed,